

РЕШЕНИЕ

№ 918

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6355** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба от Министъра на вътрешните работи, представляван от пълномощника юрисконсулт В. Т. срещу Решение № ППН-01-677/2020 г. от 09.05.2023 г. на Комисия за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията), с което на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, КЗЛД: 1. Обявява жалба ППН-01-677/28.09.2020 г. за основателна; 2. На основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, § 3 от ЗЗЛД налага на министъра на вътрешните работи имуществена санкция в размер на 2 000 лв. (две хиляди лева) за нарушение на чл. 53, ал. 3 във връзка с чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД; 3. На основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, § 3 от ЗЗЛД налага на министъра на вътрешните работи имуществена санкция в размер на 2 000 лв. (две хиляди лева) за нарушение на чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД; 4. На основание чл. 58, § 2, буква „г“ от ОРЗД и за нарушение на чл. чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД издава разпореждане на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, да съобрази операциите по изтриване на личните данни с разпоредбите на ЗЗЛД, специалния закон и подзаконови актове, като предприеме необходимите технически и организационни мерки включително по текущ, последващ и периодичен контрол и проверки относно изтриване на лични данни при настъпване на обстоятелствата по чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни,

обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни престъпления от общ характер; 5. (Определя) срок за изпълнение на разпореждането тримесечен от влизането на решението в сила, след което да уведоми комисията за изпълнението като представи съответните относими доказателства, в това число заверено копие на протокол за преглед и изтриване на личните данни е изтекъл срок за съхранение по чл. 3 от Инструкция Хе 81213- 748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер от информационните фондове.

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК. Като съществено нарушение на административнопроизводствените правила се твърди произнасянето на КЗЛД по жалба, която е била подадена след изтичането на преклузивния срок по чл.38, ал.1 ЗЗЛД. Противоречието с материалноправните норми относно 2-ра точка на оспореното административно решение е аргументирано с доводи за нарушаване на чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Закона за мерките и действията по време на извънредното положение), вида на неспазения срок за произнасяне-инструктивен, а не преклузивен. Твърди се още, че след като по заявлението на субекта на лични данни е налице произнасяне от администратора на лични данни, което го удовлетворява, то липсвало нарушение на чл. 53, ал. 3 във връзка с чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД, за което КЗЛД на основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, ал. 3 от ЗЗЛД му наложила имуществена санкция в размер на 2000 лева. Липсвало и приетото с т.3 от оспореното адм. решение нарушение на нарушение на чл. чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД, за което на администратора била наложена втора имуществена санкция в размер на 2000 лева, а с т.4 било дадено разпореждане във връзка с него. В тази връзка КЗЛД не съобщила, че съгласно действащите нормативни актове от 2005 година да настоящия момент обвинения за престъпления от общ характер повдига единствено прокуратурата, а не министърът на вътрешните работи или структури на МВР, страна по съдебното дело в случая не е била МВР и на нея не е изпращан препис от решението на РС-Ботевград. Извън правомощията на КЗЛД било да прави и тълкуване на Инструкция 81213-748 от 20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инструкция 81213-748 от 20.10.2014 г.), а освен това извършеното от КЗЛД тълкуване било неправилно и немотивирано. В тази връзка изводът на КЗЛД, че заличаването се извършвало служебно от администратора на лични данни бил произволен. Министърът на вътрешните работи не разполагал служебно с информация относно съдебни актове, по които той или структура на МВР не са страна, нито имал нормативно задължение да събира такава информация, нито пък органите на съдебната власт имали задължение да му изпращат такава информация. По тази причина министърът на вътрешните работи бил поставен в абсолютна невъзможност да изпълни даденото му разпореждане. С разпореждането

всъщност му се възлагало задължение да събира информация за съдебния статус на субектите на данни. Информацията на съдебния им статус обаче се събирала от бюрата за съдимост и е предмет на регламентацията от Наредба № 8 от 26.02.2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост, изд. от министъра на правосъдието, като мястото на ЦБ за съдимост е в структурата на МП, а не в МВР.

Твърди най-сетне, че за наложените с т.2 и т.3 от адм. решение имуществени санкции, всяка в размер на 2000 лева, за всяко от двете извършени нарушения, не били спазени принципите на индивидуализиране на административното наказание, определени в чл.83, § 2 от Регламент ЕС 2016/679.

В съдебно заседание пред АССГ процесуалният представител на ответника-юрк. Т. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Ответникът-КЗЛД и заинтересованата страна (ЗС) Р. В. К. не депозират писмени отговори, не изпращат представители в съдебно заседание и не изразяват становище по основателността на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 29.08.23 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Комисията е била сезирана с жалба ЗС в съдебното производство Р. К. срещу Министерството на вътрешните работи, с изложени твърдения за неправомерно обработване на личните му данни и непроизнасяне в срок по негово заявление за заличаване на лични данни. В тази връзка излага, че за извършено от него нарушение на Закона за движение по пътищата през 2005 г. е бил освободен от наказателна отговорност с налагането на административно наказание. Няколко месеца преди сезирането на КЗЛД бил спрял за проверка от полицаи, който го злепоставил пред работодателя му, близки и приятели, като заявил, че в системата на МВР има данни за нарушението от 2005 г., т.е. след като са минали 15 години, поради което личните му данни са обработвали и съхранявали от МВР незаконно и за цели различни от тези за които са първоначално събрани. Три месеца преди подаването на жалбата до КЗЛД, а именно, на 17.06.2020 г., подал искане за заличаване на лични данни, на което не получил отговор в законоустановения срок.

Министърът на вътрешните работи е уведомен за образуваното производство, като му е била дадена възможност за становище и такава е било депозирано. С него са изложени доводи за неоснователност на жалбата и са приложени доказателства.

Приетата за установена, въз основа на доказателствата по преписката, фактическа обстановка е изложена в оспореното решение на КЗЛД. За осъществяването ѝ страните и не спорят. При съобразяване с фактическите установявания на КЗЛД и доказателствата по преписката съдът приема следната фактическа обстановка:

1. За Р. К. се обработват лични данни, като „извършител“ във връзка с БП (ЗМ) 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б. по чл.343б НК-за управление на МПС след употреба на алкохол.

2. С решение от 24.11.2005 г. по дело № 729/2005 г. Ботевградският районен съд признава Р. К. за виновен в това, че на 20.03.2005 г. като водач е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, а именно 1,6 на хиляда, установено по надлежния ред- престъпление по чл. 343б НК, като на основание чл.78а НК го освобождава от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба, както и го лишаване от правоуправление за срок от 8 месеца. Решението е влязло законна сила на 16.12.2005 г.
3. Въз основа на твърдение на К. в жалбата до КЗЛД той е узнал за продължаващото обработване на личните му данни във връзка с БП (ЗМ) 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б. по чл.343б НК няколко месеца преди подаването на жалбата до КЗЛД, т.е. няколко месеца преди 28.09.2020 г.
4. Със заявление с рег. № 32860564/18.06.2020 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП), К. е поискал изтриването на неговите лични данни, обработвани в информационните фондове на МВР. Следователно и при липса на други данни за узнаването от К. на продължаващото обработване на негови лични данни от МВР към 2020 г., то съдът приема, че узнаването е станало през месец юни 2020 година, когато К. е подал заявление до администратора за заличаване на личните му данни по 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б., т.е. няколко месеца преди 28.09.20 г., както се твърди и в жалбата до КЗЛД, което е по-малко от 6 месеца преди да сезира КЗЛД на 28.09.20 г. При липса други обективни данни по преписката и в съответствие с установената съдебна практика, съмнението винаги се тълкува в полза на жалбоподателя.
5. С писмо рег. № 3286р31457/20.07.2020 г., административната преписка по заявление с вх. № 328605- 64/2020 г. ведно със заявлението е изпратена по компетентност на ОДМВР С. на основание чл. 15, ал. 1, вр. чл. 14, ал.4 от Вътрешните правила за организация на работата в МВР по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР, утвърдени със Заповед рег.№ 81213 -1110 от 08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи;
6. По повод отправено по ел. път на 23.08. 2020 година запитване от К. по подаденото от него заявление, с писмо от 10.09.20 г. ВПД директор на ГД „НП“ го е уведомил, че заявлението му е изпратено по компетентност на ОД на МВР-С..
7. К. е подал жалбата си до КЗЛД на 28.09.20220 година.
8. С Решение рег. №517р-19424/05.10.2020 година на директора на ОД-МВР е постановено личните данни К., обработвани в информационните фондове на МВР за ЗМ 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б. по чл.343б НК-за управление на МПС след употреба на алкохол да бъдат изтрети.
9. С решение по т.7 от Протокол №38/19.10.2022 година на КЗЛД в закрито заседание комисията е приела единодушно жалбата на Р. К. за допустима, конституирала министъра на вътрешните работи като ответник и е насрочила открито заседание на 25.01.2023 година от 13.00 часа, с призоваване на страните-жалбоподателя и ответника. На заседанието са присъствали и за решението са гласували председателят и трима от четиримата членове на КЗЛД.
10. В проведеното открито съдебно заседание страните или техни представители не са се явили, жалбата на К. е разгледана по същество и е приет проекта на решение с т.10 от Протокол 02/25.01.2023 година на КЗЛД. На заседанието са присъствали председателят и трима от четиримата членове, като решението е взето единодушно.
11. С Решение № ППН-01-677/2020 г. от 09.05.2023 г. на КЗЛД, на основание чл. 38,

ал. 3 от ЗЗЛД, КЗЛД: 1. Обявява жалба ППН-01-677/28.09.2020 г. за основателна; 2. На основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, § 3 (погрешно § 3 в решението) от ЗЗЛД налага на министъра на вътрешните работи имуществена санкция в размер на 2 000 лв. (две хиляди лева) за нарушение на чл. 53, ал. 3 във връзка с чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД; 3. На основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, ал.3 (погрешно в решението § 3) от ЗЗЛД налага на министъра на вътрешните работи имуществена санкция в размер на 2 000 лв. (две хиляди лева) за нарушение на чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД; 4. На основание чл. 58, § 2, буква „г“ от ОРЗД и за нарушение на чл. чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД издава разпореждане на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, да съобрази операциите по изтриване на личните данни с разпоредбите на ЗЗЛД, специалния закон (ЗМВР) и подзаконовите актове, като предприеме необходимите технически и организационни мерки включително по текущ, последващ и периодичен контрол и проверки относно изтриване на лични данни при настъпване на обстоятелствата по чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни престъпления от общ характер; 5. (Определя) срок за изпълнение на разпоредването тримесечен от влизането на решението в сила, след което да уведоми комисията за изпълнението като представи съответните относими доказателства, в това число заверено копие на протокол за преглед и изтриване на личните данни е изтекъл срок за съхранение по чл. 3 от Инструкция Хе 81213- 748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер от информационните фондове.

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-КЗЛД. Компетентността на Комисията произтича от чл.38, ал.3, вр. ал.1 ЗЗЛД. В съотв. с тях, КЗЛД се произнася с решение при сезиране от субекта на данни за нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД.

Предвид липсата на изрична норма в специалния приложим закон ЗЗЛД относно формата на решението, приложими са изискванията на чл.59, ал.2 АПК, които в случая са били спазени.

Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до нищожност или незаконосъобразност/унищожаемост на оспореното решение. Волята на Комисията като колегиален орган (чл.7, ал.1 ЗЗЛД) е валидно формирана. КЗЛД е заседавала при наличие на кворум-в 4-членен състав, като решението е взето единодушно. Решението е взето при спазване на изискванията на провеждане на административното производство, установени в Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация (Правилника). Жалбата е приетата за допустима с решение в закрито заседание-чл.38, ал.1 от Правилника. Обратно на доводите на жалбоподателя в съдебното производство, жалбата на К. правилно е приета за допустима от КЗЛД. Съгласно чл.38, ал.1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. С оглед изложеното от съда в т.4 по-горе, преклузивният 6-месечен срок не е бил изтекъл към момента на подаването на жалбата до КЗЛД на

28.09.20 година. Не е бил изтекъл и 2-годишният преклузивен срок който тече от момента на извършване на нарушението. Процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие-(непроизнасяне в срок, първото) и неизтриване на личните данни на К. в продължение на 15 години, второто) и траят непрекъснато, докато не бъдат прекратени чрез извършването на дължимите действия. В случая и двете нарушения са преустановени след подаването на жалбата до КЗЛД, поради което и началото на 2-годишния срок не е било поставено преди подаването ѝ на 28.09.20 г.

Жалбата на К. по същество е разгледана в открито заседание, за което страните са били уведомени-чл.40, ал.1 от Правилника. Релевантите по случая факти за решаване на спора по същество са били правилно установени, а и за тяхното осъществяване по начина, възприет от Комисията, страните в съдебното производство не спорят, както съдът вече посочи.

Решението е издадено при спазване на приложимите материалноправни норми и в съответствие с целта на закона, по следните съображения:

По отношение на първото прието за извършено нарушение и наложената за него имуществена санкция в размер на 2000 лева-т.2 от оспореното решение:

Обратно на доводите на жалбоподателя, същият не е адресат мерките по чл.4, ал.1, т.1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Съгласно посочената норма, удължават се с един месец от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти. Срокът за произнасяне по чл. 53, ал. 3, вр. чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД не е сред изброените в чл.3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение- не е процесуален срок по съдебно, арбитражно и изпълнително производство, а процесуален срок по административно производство, нито министърът на вътрешните работи е частноправен субект. Отделно от това от 14 май 2020 година извънредното положение е отменено, а заявлението на К. до администратора е било подадено на 18.06.2020 година. Неоснователно е и оплакването, че след като по заявлението на субекта на данни било налице произнасяне от администратора, което го удовлетворява, то липсва нарушение на чл. 53, ал. 3 във връзка с чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД. За извършването на нарушението е ирелевантно произнасянето с позитивен за заявителя акт. Т. условие в приложената за извършеното нарушение санкционна норма на чл. 85, ал 3 от ЗЗЛД няма. Съгласно същата, за нарушения по чл. 45, чл. 49, чл. 51, чл. 53 – 56 и чл. 80, ал. 1, т. 1 и 2 на администратора или обработващия лични данни се налага глоба или имуществена санкция в размерите по чл. 83, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2016/679.

В съответствие с приетото за установено от фактическа страна, произнасянето по заявлението на К. от 18.06.2020 г. с решение на 05.10 20 година е извън 2-месечния срок по чл.53, ал.3 ЗЗЛД, който е изтекъл на 19.08.2020 г. По делото е безспорно, а и ответникът не твърди друго, че в случая не са били налице предпоставките за удължаване на срока (сложност и брой на исканията) посочени в чл. 53, ал. 3 от ЗЗЛД, респективно чл. 10, ал. 2 от Вътрешните правила, а и такава възможност не е била реализирана в случая. (В този смисъл и Решение 01337/6.02.2024 година на ВАС по адм.

дело №2630, V о.) Заявлението е отговаряло на задължителните законово установени реквизити. Адресат на заявлението е министърът на вътрешните работи - администратор на лични данни и задължено лице по смисъла на ЗМВР, Директива 2016/680 и Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. на МВР. Спазен е бил и редът за подаване посочен от администратора в чл. 12 от Вътрешните правила за организацията на работа в МВР по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР, приложени в преписката. Заявлението е конкретно и ясно, като изрично е посочена волята на заявителя - заличаване на личните му данни от информационните фондове за ЗМ 150/2005 г. Посочено е правното основание за заличаване на личните данни и кратка фактическа обстановка, като в подкрепа на искането е било приложено и копие на влязлото в сила съдебно решение на РС-Ботевград.

Извършването на нарушение по чл.53, ал.3 ЗЗЛД е породило правото на Комисията да наложи имуществена санкция на основание чл. 85, ал 3 от ЗЗЛД на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание „имуществена санкция“. По дефиниция административно-наказателната отговорност е лична и се носи за деяния, които са извършени виновно и са обявени от закона за наказуеми (чл.24, ал.1 във вр. с чл.6 ЗАНН). Министърът на вътрешните работи обаче е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност (чл.25, ал.1 от Закона за администрацията, ЗА). Министърът като орган на изпълнителната власт и в частност като администратор на лични данни следва да носи административно-наказателна отговорност чрез налагане на „имуществена санкция“ по реда на чл.83, ал.1 ЗАНН. Този извод съдът обосновава и по аргумент на противното на чл.83а, ал.6 ЗАНН , която норма предвижда, че на държавата, държавните органи и органите на местното самоуправление, както и на международните организации, не се налага имуществена санкция в случаите, изрично посочени в ал.1 на същата норма. Следователно, в останалите случаи, извън тези по ал.1 и когато законът е предвидил, на държавните органи и органите на местното самоуправление, се налагат „имуществени санкции“. За разлика от министъра, като орган на изпълнителната власт, физическото лице, осъществяващо дейността на министъра в определен момент, носи съответно административнонаказателна отговорност чрез налагане на административно наказание „глоба“. Администратор на лични данни обаче е министърът, а не физическото лице, което заема длъжността.

Комисията разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл.58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице- субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл.58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне

целеното поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция", предвидено в б. "и" на чл.58, §2 има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" – б. "з" и б. "й" или вместо тях. Изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от ПАМ, регламентирани в б. "а" – "з" и "й" или да наложи административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ или да приложи и някоя от мерките съвместно с административно наказание по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната.

В процесния случай, като е съобразила предприетите от администратора действия по удовлетворяване на искането на субекта на данни, Комисията е счела, че мерки за по чл. 58, § 2, буква „а“, „б“, „в“, „г“, „д“, „ж“, „з“ и „й“ от ОРЗД са неприложими, а налагането на имуществена санкция на администратора в размер на 2 000 лв. се явява целесъобразна, ефективна и пропорционална на допуснатото нарушение. Съдът обаче приема, че размерът на санкцията от 2000 лева е прекомерен спрямо тежестта и продължителността на нарушението и принципите установени чл.83, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Нарушението на принципа за съразмерност по чл.6 АПК, в съотв. с установената практика на ВАС, е въпрос по приложението на материалния закон. Допуснатото нарушение следва да се отстрани при упражняването на съдебен контрол, като размерът на санкцията се намали, за да се възстанови съразмерността на санкцията спрямо извършеното. В случая действително се касае за спазването на процесуален срок за произнасяне по сезиране от субекта на данни, както твърди жалбоподателят, което рефлектира върху тежестта на нарушението. Срокът действително е инструктивен, забавянето е по-малко от 2 месеца спрямо законово установения 2-месечен срок; произнасянето на администратора не е под страх от административна принуда-действията за заличаване са предприети преди администраторът да получи препис от жалбата до КЗЛД на К., отбелязано в самото адм.решение; касае се орган на издръжка от държавния бюджет. При съобразяване с изложеното съдът приема, че пропорционалния спрямо нарушението размер на санкция е 1000 лева и следва да я намали до този размер.

По отношение на второто прието за извършено нарушение и приложените спрямо него корективни мерки - т.3-т.5 от оспореното решение:

Правилно КЗЛД е посочила, че обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на Регламент 2016/679, ЗЗЛД и Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР). Разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗМВР регламентира, че органите на МВР съхранят данните в срокове, определени от министъра на вътрешните работи. Въз основа на тази разпоредба е издадена Инstrukция № 81213- 748/20.10.2014 г. Съгласно чл. 2 от същата, в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, като целта на обработка и съхранение е

защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

В чл.3 от същата инструкция изрично е посочено, че съхраняваните лични данни се заличават при настъпване на някое от алтернативно посочените в чл. 3 обстоятелства, едно от които (т.7) е освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК). Като изключение е предвидено, че разпоредбата не се отнася до лични данни на пострадали лица и заявители на престъпления, каквито качества К. не притежава, тъй като данните му се обработват в качеството на извършител на престъпление по чл.343б НК по ЗМ 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б..

Правилно КЗЛД е приела, че данните на К. са събрани и се съхраняват в информационните фондове на МВР законосъобразно във връзка ЗМ 150/23.03.2005 г. по описа на РУ-Б. до 16.12.2005 г., на която дата е влязло в сила решението от 24.11.2005 г. по дело № 729/2005 г. на Ботевградския районен съд за прилагане на чл.78а НК за деянието-предмет на ЗМ 150/23.03.2005 г. След тази дата и в продължение на почти 15 години данните К. са съхранявани в информационните фондове на МВР без основание и в нарушение на принципа на „ограничение на съхранението“ посочен в чл. 45, ал. 5 от ЗЗЛД съгласно който личните данни следва да се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субекта на данни, не по-дълъг от необходимия за целите за които те се обработват - в конкретния случай във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК за деянието по чл.343б НК.

Спорът между страните е дали данните следва да бъдат заличени служебно или само, когато има искане за това, съотв. в какъв срок следва да бъде извършено това.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че задължението му като администратор да заличи данните на субекта възниква при упражняване на правото на последния да поиска заличаването им. Съгласно чл.45, ал.1, т.5 ЗЗЛД, при обработването на лични данни за целите по чл. 42, ал. 1 (сред които безспорно попада процесният случай), личните данни трябва да се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субекта на данните за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват;

В тази връзка неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че КЗЛД няма право да тълкува Инструкция № 81213- 748/20.10.2014 г. Правото да приложи норма от инструкцията за разрешаване на спора, поражда и правото на КЗЛД да тълкува нормите ѝ, ако същите го налагат. Основателно е обаче оплакването, че осъщественото от КЗЛД тълкуване, че след като не е посочен срок, заличаването следва да се извърши незабавно след настъпване на съответното обстоятелство, е неправилно. Това тълкуване противоречи както на чл.46, ал.1 ЗЗЛД, съгл. който когато сроковете за изтриване на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им не са нормативно установени, те се определят от администратора, така и на чл. 26, ал. 2 от специалния закон- ЗМВР. Непосочването на срок в Инструкция № 81213- 748/20.10.2014 г. е всъщност „липса на срок“, а не срок за незабавно извършване на заличаването. Подобно

тълкуване противоречи и на логиката, още повече в случай, като процесния. Вярно е твърдението на жалбоподателя, че същият не е страна по делото и уведомяването му е недължимо. Подобно тълкуване-за незабавно заличаване при настъпване на обстоятелството по чл.3, т.7 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. всъщност изключва възможността за надлежно изпълнение на задължението на администратора-МВР за заличаване на данните. След като министърът не е изпълнил задължението си по чл.26, ал.2 ЗМВР и чл.46, ал.1 ЗЗЛД, следва обаче да изпълни задължението си в разумен спрямо случая срок. Вън от всяко съмнение бездействието в продължение на 15 години е извън всякакъв разумен срок. Съгласно чл.4, параграф 1, б.в) от (ЕС) 2016/680 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (**Директивата**), държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Така тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, който дава израз на принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 98 и цитираната съдебна практика- Решение на Съда / голям състав/ от 30.01.2024 година по дело C-1118/22.). По отношение по-конкретно на пропорционалността на срока, за който се съхраняват посочените данни, по силата на член 4, параграф 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите членки трябва да гарантират, че тези данни са съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. Както прогласява съображение 26 от Директива 2016/680, посочената разпоредба има за цел да гарантира, че съгласно изискванията по член 4, параграф 1, буква д) от тази директива срокът на съхранение на личните данни не е по-дълъг от необходимото. Действително тази директива оставя на държавите членки да определят подходящи срокове за съхранението и да решат дали тези срокове се отнасят за изтриването на данните или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, с уговорката спазването на тези срокове да се гарантира чрез съответни процедурни мерки. За да са „подходящи“ тези срокове обаче, член 4, параграф 1, букви в) и д) от споменатата директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата във всички случаи изисква те да позволяват, според случая, изтриването на съответните данни, когато тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им.

Съгласно съображение 26 от Директивата, [...] , следва да се гарантира, че събраните лични данни не надхвърлят необходимото и че не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Личните данни следва да се обработват единствено ако целта на обработването не

може разумно да бъде постигната с други средства. С цел да се гарантира, че срокът на съхранение на данните не е по-дълъг от необходимия, администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. [...].

С оглед на изложеното законосъобразни са изводите на КЗЛД за извършено нарушение по чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД- при обработването на лични данни за целите по чл. 42, ал. 1 ЗЗЛД личните данни на К. са съхранявани от администратора във вид, който позволява идентифицирането му за период по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. Предвид продължителността на периода след отпадане на основанието за обработване-от 16.12.2005 година до 05.10.20 година-почти 15 години и преустановяване на бездействието само по причина на подаденото от субекта заявление, наложената на администратора имуществена санкция на основание 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, ал.3 от ЗЗЛД в размер на 2000 лева е справедлива и съразмерна на извършеното. Напълно неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че деянието му е несъставомерно, тъй като липсвало задължение на съда или прокуратурата да го уведомят за постановените съдебни решения по чл.78а НК. Жалбоподателят не може да предпоставя изпълнението на свое безусловно задължение като администратор по чл.45, ал.1, т.5 ЗЗЛД от упражняването на самостоятелни права на субекта на данни или с действащи подзаконови актове, какъвто опит се прави с жалбата. Нормативното му задължение, за което с т.5 от оспореното административно решение му е дадено разпореждане да предприеме необходимите технически и организационни мерки включително по текущ, последващ и периодичен контрол и проверки относно изтриване на лични данни при настъпване на обстоятелствата по чл. 3 от Инструкция № 81213-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни престъпления от общ характер произтича пряко от ЗЗЛД, ЗМВР и Директивата, а не е „произволен извод“ на КЗЛД, както се твърди в жалбата. Вън от всяко съмнение министърът на вътрешните работи може да създаде организация чрез подходящи мерки (вътрешни правила, изм. в действащите инструкции и др.), за да получава тази информация от прокуратурата за всички основания посочени в чл.3 от Инструкция № 81213-748 от 20.10.2014 г., макар и това да не е посочено изрично в оспореното адм. решение, вкл. и да измени същата инструкция, като предвиди разумни срокове за заличаване на основанията, посочени в чл.3, с оглед необходимостта от получаване на информацията от друг орган или структура, които разполагат с нея. С това жалбоподателят е пределно наясно като държавен орган със специална компетентност в областта на противодействие на престъпността и защитата на националната сигурност-чл.2 ЗМВР а и предвид осъществения преглед на относимата нормативна уредба в жалбата му до съда. А и именно това в крайна сметка същият е направил по повод подаденото от субекта заявление в случая. След като може да събере тази информация по повод на заявлението на субекта на данни, съдът не открива никаква разумна пречка да може да го направи и служебно (без сезиране от субекта на данни) и да

изпълни задължението си на администратор по чл.45, ал.1, т.5 ЗЗЛД. За разумен съдът намира и срока по т.5 от адм. решение за изпълнение на разпореждането по т.4 от на с.р.

С оглед на изложеното, съдът намери, че оспореното решение на КЗЛД, в частта му по т.1 и т.3-т.5 съответства на приложимите материалноправни норми и на целта на закона-чл.146, т.4 т.5 АПК, съответно жалбата в тази част е неоснователна и следва да се отхвърли.

С решението разноски не се възлагат (чл.172а, т.7). Изходът на спора обуславя правото да се искат разноски от ответника-чл.143, ал.3 АПК, но същият не е представяван в съдебното производство от адвокат или юрисконсулт.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № ППН-01-677/2020 г. от 09.05.2023 г. на Комисия за защита на личните данни, В ЧАСТТА МУ по т.2, като **намалява размера на наложената** на основание чл. 83, § 5 от Регламент ЕС 2016/679, във връзка с чл. 85, ал.3 ЗЗЛД на Министъра на вътрешните работи за нарушение на чл. 53, ал. 3 във връзка с чл. 56, ал. 3 от ЗЗЛД **имуществена санкция от 2 000 лв. (две хиляди лева) на 1000 лв. (хиляда лева).**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-677/2020 г. от 09.05.2023 г. на Комисия за защита на личните данни, В ЧАСТТА МУ по т.1, т.3-т.5 (точка едно и точки три до пет).

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: